

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

София, 8 декември 2011 г.

Конституционният съд в състав:

Председател: Евгени Танчев

Членове: Емилия Друмева
Владислав Славов
Димитър Токушев
Благовест Пунев
Пламен Киров
Красен Стойчев

Георги Петканов
Ванюшка Ангушева
Цанка Цанкова
Стефка Стоева
Румен Ненков

при участието на секретар-протоколита Росица Симова разгледа в закрито заседание на 8 декември 2011 г. конституционно дело № 10/2011 г., докладвано от съдията Красен Стойчев.

Делото е образувано на 1 ноември 2011 г. по искане на омбудсмана на Република България за установяване противоконституционността на чл.189, ал.13 от Закона за движението по пътищата (обн., ДВ, бр.20 от 5 март 1999 г.; посл. изм., ДВ, бр.19 от 8 юни 2011 г.) поради противоречие с чл.56; чл.4, ал.1 и чл.120, ал.1 и ал.2 от Конституцията. Разпоредбата на чл.189, ал.3 от Закона за движението по пътищата (ЗДП) не съществува в първоначално приетия закон, а е включена в него през 2007 г. на мястото на отменената преди това ал.5 на чл.189 ЗДП, която има друго съдържание

(ДВ, бр.51 от 2007 г). През 2011 г. текстът се допълва и се трансформира в ал.13 на чл.189 ЗДП (ДВ, бр.10 от 2011 г.)

Производството е по чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията.

Според омбудсмана на Република България чл.189, ал.13 ЗДП ограничава прогласеното в чл.56 от Конституцията право на защита, тъй като поставя препятствие пред гражданите да обжалват пред съд съставяните по Закона за движението по пътищата наказателни постановления и електронни фишове за налагане на глоба под 50 лв. Той счита, че подобно ограничение не съответства и на чл.6, § 1 от Конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, която е ратифицирана със закон (ДВ, бр.66 от 1992 г), влязла в сила за Република България на 7 септември 1992 г. и обнародвана (ДВ, бр.80 от 1992 г.; посл. изм., бр.38 от 2010 г.), защото лишава определени граждани от правото им на справедливо и публично гледане на тяхно дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд. В тази връзка омбудсманът на Република България обръща внимание на прякото действие на чл.6, § 1 от Конвенцията. Той посочва също така, че чл.189, ал.13 ЗДП противоречи и на чл.4, ал.1 от Конституцията, защото принципът за върховенството на закона изисква мерките, засягащи основните права на гражданите, да бъдат предмет на състезателно производство пред съд, който да упражнява контрол върху основанията за налагане на санкции, в т.ч. и административни наказания и относимите доказателства. Текстът на чл.189, ал.13 ЗДП, както се посочва в искането, влиза в противоречие и с чл.120, ал.1 и ал.2 от Конституцията, тъй като взема за критерий за обжалване на издаваните по този закон наказателни постановления и електронни фишове, единствено размера на наложеното административно наказание. По този начин, според омбудсмана на Република България, тази разпоредба неоснователно разширява допуснатата в Конституцията като изключение възможност да се ограничи правото на гражданите да

обжалват всички административни актове и игнорира тълкуването, което Конституционният съд вече е дал на чл.120, ал.1 и ал.2 от Конституцията.

Производството по делото е във фазата по решаване на въпросите относно допустимостта на искането.

Съдът е сезиран от омбудсмана на Република България съгласно чл.150, ал.3 от Конституцията с искане за установяване на противоконституционността на закон, с който се нарушават права и свободи на гражданите, по-специално правото им на съдебна защита, в т.ч. срещу административни актове, които ги засягат и правото на достъп до правосъдие, вкл. и справедлив процес. Конституционният съд е компетентен да се произнесе по отправеното искане, тъй като негов предмет, съгласно чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията, е установяването на противоконституционност на разпоредба на закон.

Конституционният съд констатира, че искането съдържа необходимите реквизити, които поставят във връзка с неговото сезиране Конституцията, Законът за Конституционен съд и Правилникът за организацията на дейността на Конституционния съд. Ето защо, той приема, че искането е допустимо и може да бъде разгледано по същество.

С оглед на предмета на направеното искане Конституционният съд счита, че като заинтересовани страни по делото трябва да бъдат конституирани Народното събрание, Министерският съвет, министърът на вътрешните работи, министърът на правосъдието, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията, Върховният касационен съд, Върховният административен съд, Висшият адвокатски съвет, Съюзът на българските автомобилисти и Българската браншова асоциация „Пътна безопасност”.

По изложените съображения и на основание чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията и чл.19, ал.1 от Закона за Конституционен съд, Конституционният съд

О П Р Е Д Е Л И :

1. Допуска за разглеждане по същество искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл.189, ал.13 от Закона за движението по пътищата (обн., ДВ, бр.20 от 5 март 1999 г.; посл. изм., ДВ, бр.19 от 8 юни 2011 г.)

2. Конституира като заинтересовани страни по делото Народното събрание, Министерския съвет, министъра на вътрешните работи, министъра на правосъдието, министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, Върховния касационен съд, Върховния административен съд, Висшия адвокатски съвет, Съюза на българските автомобилисти и Българската браншова асоциация „Пътна безопасност”.

Препис от искането и определението да се изпратят на заинтересованите страни, като им се предостави възможност в 20-дневен срок от датата на получаването да представят писмени становища по делото.

Препис от определението да се изпрати и на омбудсмана на Република България, който в 20-дневен срок може да представи допълнителни аргументи по искането си.

Председател:

Членове: